

Denne artikkelen kan kopieres fritt og viderefremidles til andre.

En forutsetning er at navn på utgiver (Strinda historielag), årbokas årstall og forfatter(e) oppgis.

Det må ikke foretas endringer i artiklene.

Det er ikke tillatt å skanne eller kopiere bilder i bøkene for bruk i andre sammenhenger.

Strindamaleren John Stendahl

Av Randi Tvette Vik

Karen og John Stendahl på tuftene etter husmannsplassen Sivertsplassen i Steinanmarka.

John Stendahl ble født på Steindal Nordre 27. november 1903. Gården hadde vært i slektens eie i flere generasjoner, og det var naturlig for John Stendahl å utdanne seg til agronom selv om han egentlig ønsket å bli arkitekt. Han giftet seg med Karen Stendahl, som var datter på nabogården, og de drev Steindal Nordre sammen med Johns onkel, Kristian Stendahl. Fra 1931 til omkring 1960 drev han også pelsdyrfarm og ble formann i Trøndelag pelsdyravlslag. I til-

legg var han formann i Strinda Landbrukslag i en periode, og han var en ivrig skytter.

Det var imidlertid kunsten som var hans store interesse og hobby. Han begynte i tidlig alder å male, men egentlig bare for moro skyld. På Lohove hadde Strinda bygdeungdomslag forskjellige oppsetninger, og Stendahl var fast kulissemaler. Han likte seg i skog og mark, og Estenstadmarka stod hans hjerte svært nær. På sine turer der hentet han mye inspirasjon. Ofte dro han ut i sommermånedene og tegnet skisser, og malte ferdig motivene om vinteren i sitt atelier på gården. Eller han kunne ta med stafeliet ut i friluft, f.eks opp til malervennen Paul Kastbrekken på Tømmerholt. Datteren Ingrid Bustillo minnes koselige familieturer i marka om søndagene, og farens staffeli hørte naturlig med i ryggsekken.

Det ble etter hvert til at han tok undervisning hos maleren Roar Matheson Bye, og han malte mer og mer. De fleste maleriene han laget, var landskapsmalerier, og i et intervju i Arbeider-Avisa sier han at han er naturalist til finger-spissene.

Han hadde en stor produksjon - han likte f.eks. svært godt å male gårder på Strinda. Et bilde som viser utsikten over Jonsvatnet, ble antatt på høstutstillingen i Kunstforeningen i 1935. Ellers fant

han motiver på Røros og i Vuttudal i Snillfjord hvor han hadde familietilknytning. I intervjuet i Arbeider-Avisa sier han at han har solgt bare ett eller to malerier i hele sitt liv. Resten har han gitt bort eller har selv. Han har aldri hatt noe ønske om å bli kjent.

Da John Stendahl var omkring 60 år, begynte han også å hogge skulpturer i betong. Det var Vigelandsanlegget i Oslo som inspirerte ham til å forsøke noe sånt. Hans idé var å lage skulpturer som skulle fortelle om bondeyrket og livet på gården - fra såmannen til bonden som ønsker velkommen til gårds. Særlig likte han svært godt å lage skulpturer av barn.

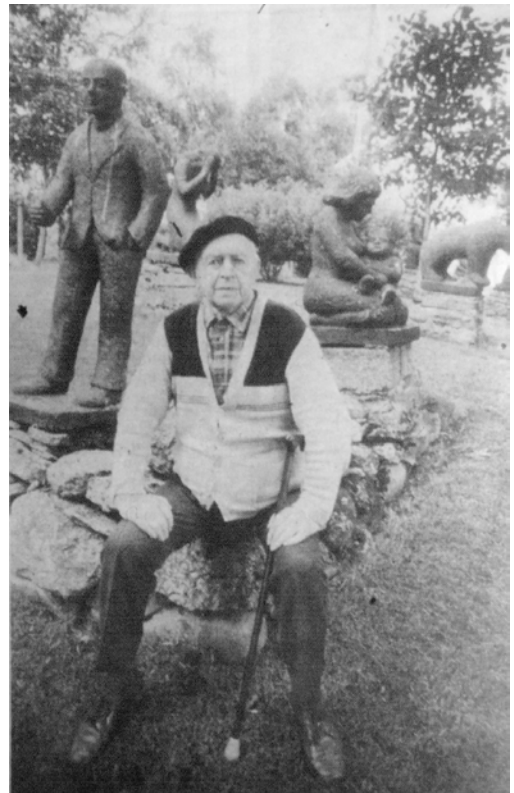
Teknikken gikk ut på først å forme betongen, men legge på litt for tykt. Når den så hadde tørket, gikk han løs på den med hammer og meisel, og det viktigste for ham var å få fram sjelen i kunstverket, sier han i intervjuet i forbindelse med 80-årsdagen. Inntil for få år siden sto et tjuetall av disse skulpturene på tunet og i hagen på Steindal Nordre.

Da Estenstadhytta åpnet i 1959, ga John Stendahl noen av sine bilder til hytta og han ga i tillegg to åklær til nybygget i 1974. Noen av diktene hans om Estenstadmarka henger også på veggen der.

Fra 1980 var det ikke gårdsdrift mer på Steindal Nordre. Kona hans døde i 1978, og John Stendahl døde i 1987, 84 år gammel.

Kilder:

- 1) Samtaler med Ingrid Bustillo og Ole Brevik, John Stendahls datter og svoger.
- 2) Avisartikler: Nidaros 18. november 1983 og Arbeider Avisen 13. juli 1984.

John Stendahl og skulpturene på Steindal Nordre hilser velkommen til gårds i 1984.